

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 P 543276 24 Rev
Sarajevo, 08.10.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amire Sadović, kao predsjednice vijeća, Adnana Baručije i Enise Bilajac, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D.D. iz S., ul. H. broj ..., kojeg zastupaju punomoćnici Senka Nožica, Džemila Gavrankapetanović i Bekir Gavrankapetanović, advokati iz Sarajeva, protiv tužene JU Druga gimnazija Sarajevo, ul. Sutjeska broj 1, Sarajevo, kojeg zastupa punomoćnik Enver Baždar, advokat iz Sarajeva, radi utvrđivanja diskriminacije i naknade štete, v.s. 10.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužene, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 543276 23 Gž 2 od 13.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj 08.10.2024. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova za sastav revizije u iznosu od 1.895,40 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 P 543276 23 P 2 od 20.07.2023. godine odlučeno je:

- „I Utvrđuje se da je tuženi Javna ustanova Druga gimnazija Sarajevo povrijedio tužiteljevo pravo na jednako postupanje odnosno da je isključenjem tužitelja D..D. iz školskih i vanškolskih aktivnosti na osnovu odluke donesene na 394. sjednici Nastavničkog vijeća Druge gimnazije Sarajevo od 15.05.2013. godine i odluke Nastavničkog vijeća broj 125 od 13.11.2015. godine izvršio neposrednu, odnosno posrednu diskriminaciju, pa se tuženom nalaže da tužitelju na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 7.000,00 KM uvećano za zakonsku zateznu kamatu počev od dana podnošenja tužbe tj. 17.12.2015. godine pa do isplate, u roku od 30 dana, dok se u preostalom dijelu, iznosu od 3.100,00 KM, tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.
- II Zabranjuje se tuženom Javna ustanova Druga gimnazija Sarajevo postupanje po odluci donesenoj na 394. Sjednici Nastavničkog vijeća Druge gimnazije Sarajevo od 15.05.2013. godine i odluke Nastavničkog vijeća broj 125 od 13.11.2015. godine u dijelu – tačka 3. kojom učenicima kod kojih su uočene, tokom redovne nastave, izleta, ekskurzija, razmjene učenika i sl., zdravstvene tegobe, uz prethodnu saradnju s roditeljima, a zbog odgovornosti profesora, Nastavničko vijeće ne dozvoljava odlazak na ove vannastavne aktivnosti, dok se u odnosu na zabranu postupanja po tačkama 1. i 2. tužbeni zahtjev odbija.

III Nalaže se tuženom da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.873,80 KM, u roku od 30 dana.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 P 543276 23 Gž 2 od 13.03.2024. godine žalba tužene je djelimično uvažena, prvostepena presuda djelimično preinačena u dijelu odluke na ime naknade nematerijalne štete, tako da je tužena obavezana da tužitelju na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 3.000,00 KM umjesto iznosa od 7.000,00 KM dok je u preostalom dijelu žalba tužene odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Tužena je obavezana da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 8.610,55 KM.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavila tužena zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači na način da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije, ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje. Tužena je zatražila trošak sastava revizije iznos od 1.895,40 KM.

U odgovoru na reviziju tužitelj je predložilo da se revizija odbije.

U konkretnom slučaju dopuštena je revizija budući da je u sporovima pokrenutim prema odredbama Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj 59/09 i 66/16, dalje: ZZZ) revizija uvijek dopuštena.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, dalje ZPP), ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Neosnovano revident prigovara da je počinjena povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 2. tačka 11. ZPP, budući da nižestepenim presudama tužbeni zahtjev nije prekoračen. Naime, prekoračenje tužbenog zahtjeva podrazumijeva odlučivanje izvan granica zahtjeva stavljenih u postupku, a u konkretnom slučaju sudovi su odlučivali u granicama postavljenih zahtjeva i na temelju činjenica koje su stranke iznijele tokom postupka. Pri tome valja reći da navođenje „odnosno posrednu diskriminaciju“ u izreci presude ne predstavlja prekoračenje tužbenog zahtjeva jer se tim navođenjem nije promijenio tužbeni zahtjev.

Suprotno revizijskim navodima prihvatanjem sudske ocjene dokaza izvedenom od strane prvostepenog suda, u postupku pred drugostepenim sudom nije učinjena povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 1. u vezi sa članom 8. ZPP. Naime, sudsku ocjenu dokaza izveo je prvostepeni sud i to upravo na način propisan odredbom člana 8. ZPP tako da je izvedene dokaze ocijenio po slobodnom uvjerenju ali na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. To uvjerenje opravdao je uvjerljivim i logičnim razlozima pa u postupku pred drugostepenim sudom prihvatanjem takve ocjene dokaza nije ostvarena povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 1. u vezi sa članom 8. ZPP.

Nadalje, suprotno prigovoru revidenta obrazloženje drugostepene presude ima sve elemente propisane članom 191. stav 4. ZPP jer sadrži jasne i potpune razloge zbog čega je sud ocijenio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan, pri čemu ti razlozi nisu neodređeni, paušalni i nejasni. Pravilnom primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 15. Zakona o zabrani diskriminacije) nižestepeni sudovi su ocijenili da tužitelj provedenim dokazima učinio vjerovatnim da se radilo o diskriminaciji. Uvjerenje o neosnovanosti žalbenih prigovora tužene, drugostepeni sud je opravdao valjanim razlozima koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, jer nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima. Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda revidentica ne može s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu dokaza iz koje izvodi svoj činjenični i pravni zaključak o značaju provedenih dokaza, jer time uključuje prigovor pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, iz kojih razloga se revizija ne može izjaviti. Po ocjeni ovog suda, drugostepeni sud u obrazloženju pobijane presude ocijenio žalbene navode koji su bili od odlučnog značaja pa ne stoji prigovor da je počinjena povreda člana 231. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP.

Nije osnovan ni prigovor pogrešne primijene materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje da je tužena povrijedila tužiteljevo pravo na jednako postupanje i da je isključenjem tužitelja iz školskih i vanškolskih aktivnosti na osnovu odluka donesenih na sjednici Nastavničkog vijeća izvršila neposrednu diskriminaciju, da se otklone posljedice diskriminacije, te zahtjev za naknadu štete iznos od 10.100,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka.

Odlučujući o predmetnom tužbenom zahtjevu nižestepeni sudovi su utvrdili da je na 394. sjednici Nastavničkog vijeća tužene koja je održana 15.05.2013. godine jednoglasno donesena odluka kojom se učenicima koji imaju loše i zadovoljavajuće vladanje ne dozvoljava odlazak na ekskurziju, a učenicima koji imaju vladanje „dobro“ Odjeljsko vijeće i starješina će njihove zahtjeve dati na razmatranje Nastavničkom vijeću, dok se učenicima kod kojih su uočene, tokom redovne nastave, izleta, ekskurzija, razmjene učenika i sl., zdravstvene tegobe, uz prethodnu saradnju s roditeljima, a zbog odgovornosti profesora, Nastavničko vijeće ne dozvoljava odlazak na ove vannastavne aktivnosti. Na 440. sjednici Nastavničkog vijeća koja je održana 23.05.2015. godine jednoglasno je potvrđena ispravnost sadržajno identične odluke, a koja odluka je protokolisana pod brojem 125. dana 13.11.2015. godine s tim da je 440. sjednica održana 23.09.2015. godine. Tužitelj kao odličan i primjeren učenik tužene uredno se prijavio na IB projekat i iskazao spremnost da u aprilu 2015. godine ugosti jednog učenika iz Italije, a koga je njegova porodica u razmjeni učenika i ugostila. Nekoliko dana prije odlaska u M. tužitelj je isključen iz dalje realizacije projekta odnosno prije održavanja 440. sjednice od 23.09.2015. godine zbog zdravstvenih tegoba. Tužitelju je dana 03.06.2015. godine u ordinaciji Poliklinika dr. Al Tawil urađen višefazni test opterećenjem na ergometru radi evaluacije kardiovaskularnog statusa tužitelja pri čemu je zaključeno da je test dijagnostičan i negativan, odnosno ne ukazuje na postojanje koronarne bolesti, a tolerancija napora je odlična bez hipertenzivnog reagovanja. Navedeno je potvrđeno i potvrdom ove klinike od 14.09.2015. godine i to da je tužitelj sposoban za sve fizičke aktivnosti. Tužitelj je od svog doktora kardiologa dobio pozitivno mišljenje o svom zdravstvenom stanju, a i roditelji tada mlđb. tužitelja dali su saglasnost da tužitelj putuje u Milano uz koju je predočena medicinska dokumentaciju iz koje se vidi da su nalazi uredni (potvrda dr. Al-Tawil od 14.09.2015. godine), s tim da su roditelji tužitelja kod tužene insistirali da tužitelj putuje u Milano sam jer posjeduje urednu medicinsku dokumentaciju. Nastavničko vijeće tužene u Izjašnjenju od 07.10.2015. godine Ministarstvu za obrazovanje, nauku i mlade Kantona Sarajevo je navelo da nije donijelo

odluku u kojoj bi naveli da je D.D. bolestan, a posebno od čega je obolio, jer za to nije nadležno, s tim da je tužitelj iste godine bio na ekskurziji u Š. i da je zbog lupanja srca primljen u Hitnu službu Okružne bolnice B. – Š. gdje je konstatovano da je D.D. dana 13.06.2015. godine doveden jer je osjetio lupanje srca, da je bio svjestan i orijentisan, zvuk srca dobrog intenziteta, ritma i frekvencije bez preskakanja i šumova. Spornu odluku prije Nastavničkog vijeća donijela je prof. Č.L. lično koja je voditeljica projekta i jedne prilike lično izvela D. s časa na hodnik i tom prilikom mu rekla da je (već) odlučeno da neće ići na razmjenu, a da je učeniku Š. L. rekla da će ići na razmjenu kao zamjena. Nakon saopštenja takve odluke tužitelju inicijativa za sastanak s roditeljima tužitelja pokrenuta je upravo od roditelja i to preko prof. M. D. 21.09.2015.godine punomoćnici tužitelja obratili su se pismenim putem direktorici tužene sa zahtjevom za dostavu podataka i prigovorom na postupanje škole a koji dopis je proslijeđen i Ministarstvu za obrazovanje, nauku i mlade Kantona Sarajevo i Školskom odboru, nakon čega je uslijedila ponuda o putovanju tužitelja s jednim od roditelja na koju tužitelj i roditelji nisu pristali, jer je tužitelj posjedovao urednu medicinsku dokumentaciju. Školski odbor tužene aktom od 02.10.2015. godine punomoćnike tužitelja obavijestio je da je zauzeo stav da zbog učestalih slabosti učenika D. ne može garantovati da se ovom učeniku to isto neće ponoviti kada je van roditeljskog staranja, s tim da je Školski odbor kao drugostepeni organ dana 14.10.2015. godine, na osnovu odredbe člana 168. Pravila Druge gimnazije donio odluku da nije nadležan da odlučuje o ovom slučaju odnosno da je o stručno pedagoškom radu isključiva nadležnost Nastavničkog vijeća ili Pedagoške službe Kantona Sarajevo. Tužitelj nije otišao na razmjenu učenika u I. na koju se prijavio, a na koju razmjenu je želio ići sam bez pratnje jednog roditelja. Tužitelj je uslijed postupaka tužene trpio osjećaj velike nepravde što se kod njega manifestovalo porastom anksioznosti, sniženjem raspoloženja, nametajućim mislima na spomenuti događaj, a imao je osjećaj da je diskriminisan odnosno da je prema njemu postupano drugačije u odnosu na druge bez razloga, te s obzirom da je etiketiran kao bolestan trpio je duševne bolove od jakog, preko srednjeg do blagog intenziteta što je kod njega stvaralo problem u obavljanju svakodnevnih školskih obaveza i odgovaranju svakodnevnim radnim zadacima.

Temeljem takvog činjeničnog utvrđenja nižestepeni sudovi zaključuju da tužitelj nije otišao na razmjenu učenika jer je tužena svojom odlukom nekoliko dana prije odlaska u M. tužitelja isključila iz dalje realizacije projekta i ovu odluku je donijela prije 440. sjednice od 23.09.2015. godine ostajući pri stavu da tužitelj ima zdravstvenih poteškoća iako je to suprotno dostavljenom medicinskom nalazu za tužitelja i saglasnosti roditelja. Budući da tužena nije tužitelju dozvolila odlazak na razmjenu učenika u M. iako je od svog doktora kardiologa dobio pozitivno mišljenje o svom zdravstvenom stanju nižestepeni sudovi zaključuju da se u ovom slučaju radilo o diskriminaciji iz člana 2. ZZD. Naime, nižestepeni sudovi nalaze da je tužitelj diskriminisan ne samo u odnosu na 21-og učenika koji su (ot)putovali u M. i od kojih nije tražena medicinska dokumentacija na okolnost „da nemaju zdravstvenih tegoba“, već i od druge dvije kategorije učenika na koje se odnosi sporna odluka (učenicima koji imaju „loše i zadovoljavajuće“ vladanje ne dozvoljava se odlazak na ekskurziju, a učenicima koji imaju vladanje „dobro“ Odjeljensko vijeće i starješina će njihove zahtjeve dati na razmatranje Nastavničkom vijeću). Iz tih razloga zaključuju da je voditeljica projekta, odnosno škola kao nosilac iste, zbog izbjegavanja svoje odgovornosti donijela odluku da tužitelja isključe iz dalje realizacije projekta što proizilazi iz izjašnjenja resornom ministarstvu od 07.10.2015.godine (zbog bojazni da mu se iste tegobe mogu ponoviti), odgovora Školskog odbora od 02.10.2015. godine („zbog učestalih slabosti“ ne možemo garantovati da mu se to neće ponoviti), izjave profesorice Č.L. od 29.10.2015. godine (ne možemo preuzeti odgovornost za njegov boravak u M.), kao i izjava A.S.-M. (da oni ne mogu preuzeti tu odgovornost), S.A. (ne bi bilo dobro da D. ide u razmjenu zbog njegove sigurnosti, ali i odgovornosti profesora i sigurnosti drugih

učenika) i A.A. (da s njim ide jedan od roditelja zbog prihvatanja odgovornosti i sigurnosti). Osim toga nižestepeni sudovi smatraju da ponuda o putovanju tužitelja s jednim od roditelja na koju tužitelj i roditelji nisu pristali uslijedila tek nakon sopštavanja odluke o isključenju direktno mladb. tužitelju, odnosno nakon razgovora s roditeljima koji su insistirali da tužitelj putuje u M. sam jer posjeduje urednu medicinsku dokumentaciju predstavlja dodatno finansijsko opterećenje za roditelje.

Protivno navodima revizije nižestepeni sudovi su pravilno primijenili materijalno pravo odredbe člana 2., 3. i 15. ZZD, člana 2., 5., 40. i 47. Zakona o srednjem obrazovanju („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj 23/10 i 1/16), člana 75. i 86. tačka 3. Pravila JU Druge gimnazije Sarajevo kada su zaključili da je tužbeni zahtjev osnovan.

Prema odredbi člana 2. stav 1. ZZD diskriminacijom, u smislu ovoga zakona, smatrat će se svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojoj osobi ili skupini osoba i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojoj osobi onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim područjima života.

Odredbom člana 3. stav 1. i 2. ZZD definisani su oblici diskriminacije, tako što se pod neposrednom diskriminacijom podrazumijeva svako različito postupanje po osnovama određenim članom 2. ovog zakona, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada je neko lice ili grupa lica dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od nekog drugog lica ili grupe lica u sličnim situacijama, a pod posrednom diskriminacijom se podrazumijeva svaka situaciju u kojoj, naizgled neutralna odredba, kriterij ili praksa, ima ili bi imala učinak dovođenja nekog lica ili grupe lica u odnosu na osnove definirane u članu 2. stavu 1. ovog zakona u nepovoljan ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica.

Odredbom člana 15. stav 1. ZZD propisano je u svim postupcima predviđenim ovim zakonom kada osoba ili grupa osoba, na osnovu njima raspoloživih dokaza, učine vjerovatnim da je došlo do diskriminacije, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije leži na suprotnoj strani.

U skladu s tim, a polazeći od odredbe člana 15. stav 1. ZZD prema kojoj teret dokazivanja da nije bilo diskriminacije leži na tuženoj, a nakon što je tužitelj u postupku učinio vjerovatnim da je postupanjem tužene došlo do njegove diskriminacije, za odluku u ovom sporu potrebno je bilo ocijeniti je su li aktivnosti tužene u spornom periodu zasnovane na objektivnoj i razumnoj opravdanosti.

Zaštićeni osnovi predstavljaju ključni element diskriminacije, jer različito tretiranje osoba postaje diskriminacija ukoliko se razlikovanje zasniva na jednom od zaštićenih osnova iz člana 2. stav 1. ZZD, pri čemu navedena zakonska odredba počiva na „otvorenoj listi“ zaštićenih osnova. Ovaj sud zapaža da prvostepeni sud nije u razlozima svoje odluke, kojom je usvojio tužbeni zahtjev, eksplicitno naveo o kojem zaštićenom osnovu se u konkretnom slučaju radi. Međutim, ta okolnost nema za posljedicu nezakonitost odluke kojom je utvrđeno

postojanje diskriminacije u ovoj pravnoj stvari. Zaštićeni osnov se ne mora nužno i izričito odnositi na „zabranjeni osnov“ iz člana 2. stav 1. ZZD. Dovoljno je da se odnosi na neki uzrok koji se ne može odvojiti od zaštićene osnove, koja se u konkretnom slučaju u širem smislu odnosi na to da tužitelj nije otišao na razmjenu učenika u M. iako je samo on na traženje tužene dostavio valjanu medicinsku dokumentaciju da je fizički sposoban, a i roditelji su dali saglasnost za njegovo putovanje. Uz to, tužena od drugih učenika koji idu na razmjenu nije tražila medicinsku dokumentaciju o njihovoj fizičkoj sposobnosti povodom realizacije ovoga projekta. Isključivanjem tužitelja iz organizirane vannastavne aktivnosti tužena je onemogućila tužitelja da ravnopravno sa svim drugim učenicima učestvuje u projektu razmjene učenika čija je uloga razvijanje učeničkih stvaralačkih sposobnosti i sticanja radnih navika i vještina.

Polazeći od utvrđenih činjenica u ovom postupku, nameće se kao pravilna ocjena iz pobijane presude da je u konkretnom postupanju tužene prema tužitelju počinjena neposredna diskriminacija u smislu odredaba člana 2. stav 1. ZZD i člana 3. stav 1. ZZD.

Naime, kako to pravilno ocjenjuju nižestepeni sudovi, sporne odredbe odluke donesene na 394. sjednici Nastavničkog vijeća Druge gimnazije Sarajevo od 15.05.2013. godine i odluke Nastavničkog vijeća broj 125 od 13.11.2015. godine bile su diskriminirajuće za tužitelja, budući da tužena nije tužitelju dozvolila odlazak na razmjenu učenika u M. iako je od svog doktora kardiologa dobio pozitivno mišljenje o svom zdravstvenom stanju, tako da nisu bile izraz objektivnog i razumnog postupanja tužene. Pritom isključenje tužitelja iz organizirane vannastavne aktivnosti nije opravdano legitimnim ciljem niti je kao sredstvo bilo primjereno.

Zato ovaj sud smatra da je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja, koji sadrži deklaratorni antidiskriminacijski zahtjev (da se utvrdi da je tužena diskriminirala tužitelja na način da nije tužitelju dozvolila odlazak na razmjenu učenika u M.), kao i restitutivni zahtjev (da se zabrani tuženoj postupanje po odlukama Nastavničkog vijeća), a na osnovu odredbi člana 2., člana 3. stav 1., člana 6. i člana 12. stav 1. a) i b) ZZD i da je pobijana odluka pravilno donesena.

Prema odredbi člana 12. ZZD žrtva diskriminacije po odredbama ZZD ima pravo na naknadu štete uzrokovane povredom prava zaštićenih ovim zakonom. Naknada štete dosuđuje se prema propisima koji uređuju obligacione odnose. To u bitnome znači da žrtva diskriminacije ima pravo na naknadu materijalne štete (stvarne štete i izmakle koristi) i pravo na pravičnu novčanu naknadu po osnovi diskriminacije kao samostalne osnove za naknadu štete.

Pravo na naknadu štete zbog diskriminacije po osnovi kojeg od diskriminacijskih razloga posebna je osnova za naknadu utemeljena na pravu na ravnopravnost. Kod donošenja odluke o naknadi štete zbog diskriminacije sud je dužan voditi računa o cilju kojemu služi ta naknada, odnosno učinkovitosti sudske zaštite u uklanjanju diskriminacije iz društvenih odnosa (prevenciji diskriminacije). Kad je pravosnažnom presudom utvrđeno da je tužitelj žrtva diskriminacije, isti ima pravo na naknadu štete po odredbi člana 12. ZZD, pa ovaj sud nalazi da je drugostepeni sud pravilno dosudio pravičnu novčanu naknadu po osnovi diskriminacije.

U skladu s tim, pravilno je odlučeno i o troškovima parničnog postupka za što je drugostepeni sud dao potpuno obrazloženje (strana 11. i 12. obrazloženja drugostepene presude), pa isto nije potrebno ponavljati.

Ostali revizijski prigovori nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (čl. 231. u vezi sa čl. 253. ZPP).

Kako ne stoje razlozi revizije kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti valjalo je reviziju odbiti primjenom člana 248. ZPP.

Odbijen je zahtjev tužene za naknadu troškova sastava revizije, budući da nije postigla uspjeh u revizijskom postupku (čl. 397. st. 1. u vezi čl. 386. st. 1. ZPP).

Predsjednica vijeća
Amira Sadović,s.r.